

“मीठे बच्चे- तिमी हौ सच्चा-सच्चा पुतली, जो अहिले महाज्योतिमा स्वाहा हुन्छौ, यो स्वाहा भएको यादगार नै दीपावली हो।”

प्रश्न:- बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ समाचार सुनाउनु भएको छ?

उत्तर:- बाबाले सुनाउनु भएको छ- तिमी आत्माहरू निर्वाणधामबाट कसरी आउँछौ र म कसरी आउँछु। म को हुँ, के गर्छु, कसरी रामराज्य स्थापना गर्छु। कसरी तिमी बच्चाहरूलाई रावणमाथि विजयी बनाउँछु। अहिले तिमी बच्चाहरूले यी सबै कुरालाई बुझेका छौ। तिम्रो दीपक बलेको छ।

गीत:- तुम्हीं हो माता पिता.....

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। आत्माहरूले यी शरीरका कर्मेन्द्रियहरूबाट गीत सुन्यौ। गीतमा सुरुमा त ठीक थियो। पछि फेरि भक्तिका शब्द थिए, तिम्रो चरणको धूलो हुँ। बच्चाहरू चरणको धूलो कसरी हुन सक्छन्। यो गलत छ। बाबाले बच्चाहरूलाई सही शब्द सम्झाउनु हुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ पनि त्यहाँबाट, जहाँबाट बच्चाहरू आउँछन्, त्यो हो निर्वाणधाम। बच्चाहरूलाई सबै आउने समाचार त सुनाएँ। आफ्नो बारेमा पनि सुनाएँ- म कसरी आउँछु, आएर के-के गर्छु? रामराज्य स्थापना गर्नुको अर्थ हो रावणमाथि विजयी बनाउनु। बच्चाहरूले जानेका छन्- रामराज्य र रावण राज्य यस पृथ्वीमा नै भनिन्छ। अब तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। धरती, आकाश, सूर्य आदि सबै तिम्रो हातमा आउँछ। त्यसैले भनिन्छ- रावण राज्य सारा विश्वमा र रामराज्य पनि सारा विश्वमा छ। रावण राज्यमा कति करोड छन्, रामराज्यमा थोरै हुन्छन् फेरि विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुन्छन्। रावण राज्यमा वृद्धि धेरै हुन्छ किनकि मनुष्य विकारी बन्छन्। रामराज्यमा हुन्छन् निर्विकारी। मनुष्यहरूको नै कहानी हो। त्यसैले राम पनि बेहदको मालिक, रावण पनि बेहदको मालिक हुन्। अहिले अनेक धर्म छन्। गायन गरिएको छ- अनेक धर्मको विनाश। बाबाले वृक्षमा पनि सम्झाउनु भएको छ।

अब दशहरा मनाउँछन्, रावणलाई जलाउँछन्। यो हो हृदको जलाउनु। तिम्रो त हो बेहदको कुरा। रावणलाई पनि केवल भारतवासीले नै जलाउँछन्, विदेशमा पनि जहाँ-जहाँ भारतवासी धेरै छन् त्यहाँ पनि जलाउँछन्। त्यो हो हृदको दशहरा। देखाउँछन्- लंकामा रावणले राज्य गर्थ्यो, सीतालाई हरेर लंकामा लग्यो। यो भयो हृदको कुरा। बाबा भन्नुहुन्छ- सारा विश्वमा रावणको राज्य छ। रामराज्य अहिले छैन। राम राज्य अर्थात् ईश्वरले स्थापना गरेको राज्य। सत्ययुगलाई भनिन्छ रामराज्य। माला जप्छन्, रघुपति राघव राजा राम भन्छन् तर राजा रामलाई जपेनन्, जसले सारा विश्वको सेवा गर्नुहुन्छ, उहाँको माला जप्छन्।

हिन्दुहरूले दशैंपछि फेरि दीपावली मनाउँछन्। दीपावली किन मनाउँछन्? किनकि देवताहरूको राज्याभिषेक हुन्छ। राज्याभिषेकमा बत्ती आदि धेरै जलाउँछन्। एक त राज्याभिषेक, अर्को फेरि भनिन्छ घर-घरमा दीपावली। हरेक आत्माको दीपक बल्छ। अहिले सबै आत्माहरूको दीपक निम्न लागेको छ। कलियुग अर्थात् अँध्यारो। अँध्यारो मतलब भक्तिमार्ग। भक्ति गर्दा-गर्दा ज्योति कम हुन्छ। बाँकी त्यो दीपावली त नक्कली हो। यस्तो होइन, राज्याभिषेक हुन्छ त्यसैले पटका पड्काउँछन्। दीपावलीमा लक्ष्मीलाई बोलाउँछन्, पूजा गर्छन्। यो उत्सव हो भक्तिमार्गको। जो राजा तख्तमा बस्छन्, उनको राज्याभिषेक दिवस धूमधामसँग मनाइन्छ। यी सबै हुन् हृदका। अब त बेहदको विनाश, सत्य-सत्य दशहरा हुनु छ। बाबा आउनु भएको छ- सबैको दीपक बाल्न। मनुष्यले सम्झन्छन्- हाम्रो ज्योति महाज्योतिसँग मिल्छ। ब्रह्म समाजीहरूको मन्दिरमा सदैव दियो बाल्छन्। सम्झन्छन्- जसरी पुतली ज्योतिमा घुम्दै स्वाहा हुन्छन् त्यसैगरी हाम्रो पनि आत्मा अब महाज्योतिमा मिल्छ। यसमा दृष्टान्त बनाइएको छ। तिमी हौ आधाकल्पको प्रियतमा। तिमी आएर एक प्रियतममा स्वाहा भएका छौ, जल्ने त कुरा होइन। जसरी ती प्रियतमा-प्रियतम एक-अर्कामा आशक्त हुन्छन्। यहाँ उहाँ एकै प्रियतम हुनुहुन्छ, बाँकी सबै हुन् प्रियतमाहरू। प्रियतमाहरूले उहाँ प्रियतमलाई भक्तिमार्गमा याद गरिरहन्छन्। प्रियतम, हजुर आउनु भयो भने हामी हजुरमा बलि चढ्छौं। हजुर सिवाय हामीले कसैलाई पनि याद गर्ने छैनौं। यो तिम्रो शारीरिक लभ होइन। ती प्रियतमा-प्रियतमको शारीरिक लभ हुन्छ। केवल एक-अर्कालाई हेरिरहन्छन्, देखेसाथ मानौं तृप्त हुन्छन्। यहाँ त एक प्रियतम हुनुहुन्छ बाँकी सबै हुन् प्रियतमा। सबैले बाबालाई याद गर्छन्। हुन त कसैले नैचर

आदिलाई पनि मान्छन्। फेरि पनि ओ गड, हे भगवान! मुखबाट अवश्य निस्कन्छ। सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्, हाम्रो दुःख मेटाउहोस्। भक्तिमार्गमा त धेरै प्रियतमा-प्रियतम हुन्छन्, कोही कसको प्रियतमा, कोही कसको प्रियतमा। हनुमानका कति प्रियतमा होलान्? सबै आ-आफ्ना प्रियतमको चित्र बनाएर फेरि आपसमा बसेर उनको पूजा गर्छन्। पूजा गरेर फेरि प्रियतमलाई डुबाइदिन्छन्। अर्थ केही पनि निस्कदैन। यहाँ त्यो कुरा छैन। यहाँ तिम्रो प्रियतम सदा गोरो हुनुहुन्छ, कहिल्यै कालो बन्नहुन्न। बाबा यात्री आएर सबैलाई गोरो बनाउनु हुन्छ। तिम्रो पनि यात्री हो नि। दूरदेशबाट आएर यहाँ पार्ट खेल्छौ। तिम्रोहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझ्छौ। अहिले तिम्रो त्रिकालदर्शी बनेका छौ। रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेका छौ त्यसैले तिम्रो भयो त्रिकालदर्शी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। जसरी जगतगुरु आदिलाई पनि टाइटल मिल्छ नि। तिम्रीलाई यो टाइटल मिल्छ। तिम्रीलाई सबैभन्दा राम्रो टाइटल मिल्छ स्वदर्शन चक्रधारी। तिम्रो ब्राह्मणहरू नै स्वदर्शन चक्रधारी हो या शिवबाबा पनि हुनुहुन्छ? (शिवबाबा पनि हुनुहुन्छ) हो किनकि स्वदर्शन चक्रधारी आत्मा हो नि- शरीरसंग। बाबा पनि यिनमा आएर सम्झाउनु हुन्छ। शिवबाबा स्वदर्शन चक्रधारी नहुने हो भने तिम्रीलाई कसरी बनाउनु हुन्छ। उहाँ सबैभन्दा सुप्रीम, उच्च भन्दा उच्च आत्मा हुनुहुन्छ। देहलाई केहाँ भनिन्छ र! उहाँ सुप्रीम बाबा नै आएर तिम्रीलाई सुप्रीम बनाउनु हुन्छ। स्वदर्शन चक्रधारी आत्माहरू सिवाय कोही बन्न सक्दैन। कुन आत्माहरू? जो ब्राह्मण धर्ममा छन्। जब शैव धर्ममा थिए, तब जान्दैनथे। अब बाबाद्वारा तिम्रीले जानेका छौ। कति राम्रा-राम्रा कुरा छन्। तिम्रीले नै सुन्छौ र खुसी हुन्छौ। बाहिरकाले यो सुने भने आश्चर्य मान्छन्, ओहो! यो त धेरै उच्च ज्ञान हो। तिम्रो पनि त्यस्तै स्वदर्शन चक्रधारी बन्यो भने फेरि चक्रवर्ती राजा विश्वको मालिक बन्छौ। यहाँबाट बाहिर गयो, समाप्त। माया यति बहादुर छ, यहाँ सुनेको यहीँ रहन्छ। जसरी गर्भमा बच्चा प्रतिज्ञा गरेर निस्कन्छ फेरि पनि गरेको प्रतिज्ञा जहाँको त्यहीँ रहन्छ। तिम्रीले प्रदर्शनी आदिमा सम्झाउँछौ, राम्रो-राम्रो धेरैले भन्छन्। ज्ञान धेरै राम्रो छ, म यस्तो पुरुषार्थ गर्नेछु, यो गर्नेछु...। बाहिर निस्क्यो, जहाँको त्यहीँ रहन्छ। तर फेरि पनि केही न केही असर रहन्छ। यस्तो होइन, ऊ फेरि आउँदैन। वृक्ष बढ्दै जान्छ। वृक्ष बढ्दै गएपछि त्यसले फेरि सबैलाई तान्छ अहिले त यो हो रौरव नर्क। गरुड पुराणमा पनि यस्ता-यस्ता रोचक कुरा लेखेका छन्, जुन मनुष्यहरूलाई सुनाउँछन् जसबाट केही डर रहोस्। त्यहीँबाट निस्केको हो- मनुष्य सर्प बिच्छी आदि बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिम्रीलाई विषय वैतरणी नदीबाट निकालेर क्षीरसागरमा पठाइदिन्छु। वास्तवमा तिम्रो शान्तिधामको निवासी थियो। फेरि सुखधाममा पार्ट खेल्न आयौ। अब फेरि हामी जान्छौ शान्तिधाम र सुखधाम। यी धामहरू त यादु गर्छौ नि। गायन पनि गर्छन्- तिम्रो माता-पिता... त्यो अपार सुख त हुन्छ नै सत्ययुगमा। अहिले हो संगम। यहाँ अन्त्यमा त्राहि-त्राहि गर्छन् किनकि अति दुःख हुन्छ। फेरि सत्ययुगमा अति सुख हुन्छ। अति सुख र अति दुःखको यो खेल बनेको छ। विष्णु अवतार पनि देखाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणको जोडा मानौं माथिबाट आउँछन्। अब माथिबाट शरीरधारी कोही केहाँ आउँछ र! माथिबाट हरेक आत्मा आउँछ। तर ईश्वरको अवतरण धेरै विचित्र छ, उहाँ नै आएर सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। उहाँको पर्व शिवजयन्ती मनाउँछन्। यदि परमपिता परमात्मा शिवले नै मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा दिनुहुन्छ भन्ने थाहा भएको भए फेरि सारा विश्वमा परमपिताको मात्र पर्व मनाउँथे। बेहदको बाबाको यादगार मनाउँछन् तब, जब बुझ्छन्- शिवबाबा नै मुक्तिदाता, गाइड हुनुहुन्छ। उहाँको जन्म हुन्छ नै भारतमा। शिवजयन्ती पनि भारतवर्षमा नै मनाउँछन्। तर पूरा परिचय छैन त्यसैले बिदा पनि गर्दैनन्। जो बाबा सर्वका सदगतिदाता, यस जन्मभूमिमा आएर अलौकिक कर्तव्य गर्नुहुन्छ, उहाँको जन्म दिन र तीर्थ यात्रा त धेरै मनाउनु पर्छ। तिम्रो यादगार मन्दिर पनि यहाँ नै छ। तर कसैलाई थाहा छैन- शिवबाबा नै आएर मुक्तिदाता, गाइड बन्नुहुन्छ। सबैले भन्छन्- सबै दुःखबाट छुटाएर सुखधाममा लैजानुहोस् तर बुझ्दैनन्। भारत धेरै उच्च भन्दा उच्च खण्ड हो। भारतको महिमा अपरमअपार गायन गरिएको छ। यहाँ नै शिवबाबाको जन्म हुन्छ, उहाँलाई कसैले मान्दैनन्। स्ट्याम्प बनाउँदैनन्। अरूको त धेरै बनाइरहन्छन्। अब कसरी सम्झाउने, जसले गर्दा उहाँको महत्त्व सबैलाई थाहा होस्। बेलायतमा पनि संन्यासी आदि गएर भारतको प्राचीन योग सिकाउँछन्, जब तिम्रीले यो राजयोगको बारेमा बताउँछौ तब तिम्रो धेरै नाम हुन्छ। भन, राजयोग कसले सिकाएको थियो, यो कसैलाई थाहा छैन। कृष्णले पनि हठयोग त सिकाएका होइनन्। यो हठयोग हो, संन्यासीहरूको। जो धेरै राम्रा पढे-लेखेका छन्, जसले आफूलाई दार्शनिक कहलाउँछन्, उनले यी कुरालाई बुझ्नु र परिवर्तन होउन्। उनले भन्नु- हामीले पनि शास्त्र पढेका हौं, तर अब जो बाबा सुनाउनु हुन्छ त्यो राइट छ। बाँकी सबै हुन् गलत। त्यसैगरी यो पनि बुझ्नु- वास्तवमा सर्वोच्च तीर्थ स्थान यो हो, जहाँ बाबा आउनु हुन्छ। तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ- यसलाई भनिन्छ धर्म भूमि। यहाँ जति धर्मात्मा रहन्छन् त्यति अन्त कहीं छैनन्। तिम्रीले कति दान-पुण्य गर्छौ। बाबालाई चिनेर, तन-मन-धन सबै यस सेवामा लगाइदिन्छौ। बाबाले नै सबैलाई मुक्त गर्नुहुन्छ। सबैलाई

दुःखबाट छुटाउनु हुन्छ। अन्य धर्म स्थापक कसैले दुःखबाट छुटाउँदैनन्। उनका अनुयायीहरू त आउँछन् नै उनको पछाडि। नम्बरवार सबैले पार्ट खेलन् आउँछन्। पार्ट खेल्दा-खेल्दा तमोप्रधान बन्छन्। फेरि बाबा आएर सतोप्रधान बनाउनु हुन्छ। त्यसैले यो भारतखण्ड कति महान् तीर्थ हो। भारतवर्ष सबैभन्दा नम्बरवन उच्च भूमि हो। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो यो जन्मभूमि हो। म आएर सबैको सद्गति गर्छु। सृष्टिलाई स्वर्ग बनाइदिन्छु।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा स्वर्गको मालिक बनाउन आउनु भएको छ। यस्तो बाबालाई धेरै प्यारले याद गर। तिमीलाई देखेर अरूले पनि यस्तै कर्म गर्छन्। यसलाई नै भनिन्छ— अलौकिक दिव्य कर्म। यस्तो नसम्झ्न कसैले चिन्दैनन्। यस्ता निस्कन्छन् जसले तिम्रो यो चित्र पनि लिन्छन्। राम्रा-राम्रा चित्र बनायौं भने पानी जहाज भरेर लैजान्छन्। जहाज जहाँ-जहाँ खडा हुन्छ त्यहाँ यो चित्र लगाइदिन्छन्। तिम्रो धेरै सेवा हुनु छ। धेरै उदारचित्त, हुण्डी भर्ने सांवलशाह पनि निस्कन्छन् जसले यस्तो काम गर्नेछन् जसबाट सबैलाई थाहा होस्— उहाँ को हुनुहुन्छ? जो यस पुरानो दुनियाँलाई बदलेर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। तिम्रो पनि पहिला तुच्छ बुद्धि थियो, अहिले तिमी कति स्वच्छ बुद्धि छौ। बुझ्नेका छौ— हामीले यस ज्ञान र योगबलद्वारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौं। बाँकी सबै मुक्तिधाममा जान्छन्। तिमी पनि अधिकारी बन्नु छ। बेहदका बाबाका बच्चाहरू हौं नि। शक्ति मिल्छ यादद्वारा। बाबालाई वर्ल्ड अलमाइटी अथोरिटी भनिन्छ। सबै वेद-शास्त्रहरूको सार बताउनु हुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति उमंग हुनु पर्छ, सेवाको। मुखबाट ज्ञान रत्नहरू सिवाय अरु केही ननिस्कियोस्। तिमी हरेक रूप-वसन्त हौ। तिमीलाई थाहा छ— सारा दुनियाँ हराभरा बन्छ। सबैथोक नयाँ, त्यहाँ दुःखको नाम हुँदैन। पाँच तत्त्व पनि तिम्रो सेवामा हाजिर रहन्छन्, अहिले नोकसान गर्छन् किनकि मनुष्य लायक छैनन्। बाबाले अहिले लायक बनाउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) रूप-वसन्त बनेर मुखबाट सदैव ज्ञान रत्न नै निकाल्नु छ। सेवाको उमंगमा रहनु छ। यादमा रहेर सबैलाई बाबाको याद दिलाउनु— यही दिव्य अलौकिक कार्य गर्नु छ।

२) सच्चा-सच्चा प्रियतमा बनेर एक प्रियतममा स्वाहा हुनु छ अर्थात् बलि चढ्नु छ, अनि मात्र सच्चा दीपावली हुन्छ।

वरदानः—

गृहस्थ व्यवहार र ईश्वरीय व्यवहार दुवैको समानताद्वारा सदा हल्का र सफल भव

सबै बच्चाहरूलाई शरीर निर्वाह र आत्म निर्वाहको डबल सेवा मिलेको छ। तर दुवै सेवामा समय र शक्तिको समान अटेन्सन हुनुपर्छ। यदि श्रीमतको काँटा ठीक छ भने दुवैतिर समान हुन्छ। तर गृहस्थ शब्द बोल्ना साथ गृहस्थी बन्छौं अनि बहानाबाजी सुरु हुन थाल्छ। त्यसैले गृहस्थी होइन ट्रस्टी हौं, यस स्मृतिबाट गृहस्थ व्यवहार र ईश्वरीय व्यवहार दुवैमा समानता राख तब सदा हल्का र सफल हुन्छौं।

स्लोगनः—

फस्ट डिभिजनमा आउनको लागि कर्मेन्द्रियजित, मायाजित बन।